

Časopis Slováckého roverského kmene – SRK

Roverníček

Téma:

Nové zážitky, nové možnosti

Úvodník

Venku se nám – střídavě – otepluje, a tedy všichni tušíme, že pomalu dorazilo jaro. A s novým ročním obdobím je zde i nový Roverníček!

A co nás v něm čeká?

Přečteme si něco o zážitcích z proběhnuvších Kořenů, zmíníme se o Šmudlových cestách po Jižní Americe i o Benově projektu na Hithitu. Krom toho též zabrousíme ke článku o roverském programu a samozřejmě též k již tradičním pozvánkám na nadcházející akce. Na závěr se jako vždy můžete těšit na nějaké to zamyšlení, tentokrát k diskusi o krojích.

Co ještě dodat?

Snad jen, abyste si čtení užili, a budete-li mít jakékoli připomínky či návrhy, abyste je zaslali na mail radio1@skaut.cz.

Váš šéfredaktor,
Rádio

Kořeny – České půlstoletí

Další Kořeny jsou tu! A tentokrát mají historické téma... Myslím, že někteří účastníci se toho docela obávali, jelikož se za ním může skrývat cokoli. Nakonec ale vše dopadlo nad naše očekávání a všichni odjeli domů navýsost spokojení.

Dojeli jsme na místo. Vidím spoustu známých tváří, jen málo jich nepoznávám. Jen si hodíme krosny na základnu a jdeme zase ven, stávají se z nás partyzáni. Až na pár zmatků kolem barev kartiček (někteří z nás jsou očividně barvoslepí... třeba já :-)) si pašování zakázaných materiálů užijeme a s veselou myslí se přemísťujeme k večěři, která probíhá ve stylu první republiky. Seznamujeme se a dozvídáme se informace o různých významných osobnostech této doby. Pak už více méně probíhá volná zábava, zpívá se, povídá, tančí... Až do rána.

Ač není příliš brzo, vstávat se mi nechce, asi jsem měla jít spát dřív, než v pět hodin... Cpeme do sebe snídani a poté usedáme k přednášce o československých legionářích od člena Československé obce legionářské. Ač jsem ospalá, je to tak zajímavé, že nejen, že neusnu, ale ještě mě to víc probere a začínám

přemýšlet. Následuje aktivita, kdy máme každý svou roli, národnost, občanský průkaz... Každý využívá (až zneužívá) své postavení, příslušnosti ke straně atd., nemálo lidí se však dostane i do vězení. Pak si dáme do nosu při výborném obědě, který rychle mizí z našich talířů. Venku svítí sluníčko, je teplo a my tedy trávíme polední klid venku vyvalení na slunných místech.

Vypukla válka! Druhá světová. Stojíme nad obří mapou a promýšlíme posuny našich vojsk. Kam zaútočit? A kdy? A co obětovat? Jsou to těžké volby... Nakonec se ale snad vše vydařilo a my pokračujeme v našem larpu, tentokrát však už v době po válce. Strany se obrací, Němci už nemají výhodu, k moci se dostává komunistická strana, což dokazují následující volby. Nastává tvrdý režim, zasedáme k vykonstruovaným politickým procesům, ze kterých běhá mráz po zádech. Přes tísnivou atmosféru se večer dokážeme uvolnit a opět si ho užít.

Ráno je poněkud klidnější, než předešlé, nemáme už tak agresivní rozcvičku a v klidu snídáme. Pak už nás čeká poslední úkol tohoto víkendu - odvést vojska Varšavské smlouvy špatným směrem (tedy pro nás správným). Podařilo se! S klidným srdcem se můžeme rozjet zpět ke svým domovům... Poslední loučení a hurá do vlaku... Na tento víkend tedy jen tak nezapomenu. V dobrém slova smyslu!

Evča

Jižní Amerika

Lidé nás žádají o přednášky, všichni tvrdí, že je to zajímavá a i Rádio mě poprosil o článek do Roverníčku. Necht' je vám to tedy inspirativní čtení.

Jednou jsme si takhle volali s lfankou, mou přítelkyní, a shodli jsme se, že chceme vyjet na delší dobu do zahraničí. Pro zlepšení angličtiny jsme si zvolili anglicky mluvící země. No a chtěli jsme taky co nejdál, aby nebyly tendence se vracet domů. Zažádali jsme si o vízum na Nový Zéland a do Kanady. Zde končí veškeré snahy o vyjetí do takových zemí a po různých věcech se vše mění a my se rozhodujeme jet do Chile. A tak jsme v lednu roku 2016 vyjeli.

Začali jsme jako dobrovolníci na kozí farmě, kde jsme pracovali za jídlo a ubytování. Bohužel se nám tam moc nepodařilo najít práci, tak jsme museli přejet asi 1000km na sever

k hlavnímu městu Santiago de Chile. Tam jsme si našli práci oba dva a začali si vydělávat na naši velkou cestu Jižní Amerikou. Peněz bylo naštěstí vydělaných relativně dost, takže s trochou šetření a odřeknutí si pohodlí jsme si mohli dovolit i let na Velikonoční ostrov. A zde začíná ta zajímavá část.

Budu se snažit psát ty zajímavé věci, které nejsou tak známy. To, že se na Velikonočním ostrově vyskytují slavné kamenné sochy

Moai ví snad každý. Znáte tu hlášku z filmu, ne? „Dej mi žvejku, Bejku. GAM GAM.“ Na ostrově jsou ale i 3 vyhaslé sopky, které mají kráter plný vody. V jednom se dá koupat a druhý je obrovský plný rákosu a jiné zeleně. Ale nádherný. Prošli jsme si taky jeskyně, ze kterých byl výhled na moře. Jsou tam i vesnice po původních obyvatelích. A tak dál. Zajímavé je, že ten ostrov je docela malý. Má asi 24km na délku a druhý nejbližší ostrov je asi 2500km daleko. Takže docela ostrov uprostřed ničeho.

Abychom ale nezůstali na tak malé ploše, tak se vraťme na pevninu. Vydali jsme se do nejsušší pouště na světě. V poušti Atacama nepršelo stovky až tisíce let. Sice se tam meruňkám a vinohradům bez vody nedaří (nejsou tam), ale poušť vůbec není tak nudná, jak se zdá. Nejsou to jen písčité duny. Jsou to hory, solné pláně, starobylé vesnice, údolí, gejzíry, sopky a v nadmořských výškách nad 3000 m. n. m. i slaná jezera. Ale ty barvy. Ten azur, to je něco neuvěřitelného. Poušť nás mile překvapila. Na to, že tam relativně nic není, tak je tam toho docela dost.

Z pouště jsme pokračovali dál do Peru. Zde už je normální výška 3000 m. n. m. docela normální záležitost a silnice jsou zde šíleně klikaté. Z města do města se jede i 20 hodin a víc. My jsme navštívili i slavné město Machu Picchu uprostřed pralesa, který tomu dodává silnou atmosféru. Peru jsou Incké města, sopky, hory, jezera, džungle a historická města, která konkurují i evropské historii. Pro pochopení: Tam nemají kostely z 11 století jako my. Tam je dávná historie i 17 století. Takže Incká města, která jsou starší než objevení Ameriky, jsou opravdu historické skvosty.

Vedle Peru leží Bolívie, kde je kus Amazonie, kterou jsme tak krajně navštívili. V ní i nejnebezpečnější cestu světa, která má v některých místech na šířku 3 metry a vedle sráz, kde se padá volným pádem asi 600 metrů. Dodnes se tam jezdí auty. Navštívili jsme i největší solnou pláň na světě. Představte si největší jezero Česka, vynásobte to asi 30x (odhad) a dostanete rozlohu místa,

kde je jen sůl a nic jiného. Ale ne skořápka soli, ale i 20 metrů tlustá vrstva soli. Neskutečné. V Bolívii je toho mnohem více. Je to ale nejchudší země Jižní Ameriky a na lidech to jde poznat. Stalo se nám denním chlebem, že jsme museli smlouvat o cenách. Když viděli, že jsme bílí, snažili se nám prodat i 2 jablka za asi 50Kč. Usmlovat se to někdy dalo i na 4Kč.

V Paraguayi jsme objeli hlavně města, což je škoda, protože většina Paraguaye je příroda, prales a džungle. Viděli jsme ale jednu z největších vodních nádrží světa na výrobu elektřiny. Aby ji vyrobili, museli vystěhovat asi 4.5 milionu lidí a zničili jeden celý prales. Navštívili jsme i ruiny jezuitských misí a viděli, že i moderní města mají opravdu chudé části. Dokonce i na náměstí zde stanovali cikáni živící se kradením, žebráním a čtením z ruky.

Po malé Paraguayi jsme se přesunuli do Argentiny, což je stát velký zhruba jako celá Evropa. První věc – vodopády Iguazů. Představte si 3 km dlouhé vodopády padající do hloubky asi 300m (odhad). Teď si tu představu vynásobte milionem a přiblížíte se hluku, který se tam šíří. Neskutečná energie a síla vody. Těžko popsat. To ani nejde. Tak jedem radši na jih. Do Ohňové země, což je jeden z nejjižnějších ostrovů na světě. Dostali jsme

se do nejjižnějších o městů světa a začala nám být zima, protože na jižní polokouli je jih jak u nás sever = chladný. Pak nádherná Patagonie. O té bych mohl psát knížku, takže stručně.

Patagonie je chilsko-argentinská jižní oblast, kde je jedna z nejhezčích přírod na světě. Ledovce, skaliska, jezera, pralesy, lamy, laguny, hory, túry, panenská příroda, zvěř, hodní lidi atd.

Po projetí Buenos Aires se dostáváme do dalšího malého státečku (větší než ČR) do Uruguaye. Nám se tam moc líbilo. Města mají atmosféru, mají živý folklor, pláže, koupačka, opalovačka, relaxiček. Po Uruguayi jsme se vydali do města Rio de Janeiro. Bylo to vlastně jediné místo v Brazílii, ale i tak mám vzpomínky na Brazílii v hlavě stále ještě živé. Samba, karneval, socha Krista, stadion Maracaná, pláž Copacabana a mnoho dalšího nás opravdu zaujalo. No a pak domů.

Odpovědi na často kladené dotazy:

- 1) Každý stát je jiný. Nejde říct typické jídlo Jižní Ameriky. Každý stát jí něco jiného. Ale suroviny mají podobné jako u nás. Jen to jinak vypadá na talířku, jinak to kombinují a jinak zpracovávají. Ovoce je tam lepší. V Peru mají 4000 druhů brambor.
- 2) Chile je ekonomicky jak chudší evropský stát. V některých ohledech si troufnu říct, že jsou na tom stejně jako ČR. Brazílie, Uruguay i Argentina jsou drahé. Peru, Bolívie a Paraguay jsou chudé.
- 3) Cestovali jsme pomocí stopování, někdy busem. Vlákem jsme jeli jen jednou. Jeli jsme asi 24 hodin a jelo to jednou týdně. Spávali jsme většinou na couchsurfingu, v kempech a výjimečně v hostelech.
- 4) Na jihu je docela zima. V zimě kolem nuly, v létě kolem 15°. Uprostřed v oblasti kolem Santiaga, kde jsme pracovali, je v zimě kolem 15° a v létě kolem 35°. Na severu, kde jsme byli, je obratník Kozorooha. Tam jsme byli v brzkém jaru a i tak tam bylo 45°C. Podruhé jsme byli na Kozoroahu v Riu - kolem čtyřicítky.
- 5) Ponorku jsme na sebe neměli. Hezky jsme spolu vycházeli. Když člověk chce, tak to jde.

- 6) Nejhůř nám bylo, když mně popíchaly včely. Jsem totiž alergik. Nejspíš jsem nikdy nebyl v tak špatném stavu.
- 7) Nejlépe při plnění snů. Viděli jsme Velikonoční ostrov, dva ze sedmi novodobých divů světa a viděli jsme během roku víc, než někteří lidé za celý život.
- 8) Po roce už jsme se docela těšili domů, ale cestování je návykové. V dohledné době plánujeme jen krátkodobé výlety. Budeme teď hlavně v ČR.

Vím, že text byl docela dlouhý, ale nevím, jak to sepsat stručněji. Díky za přečtení.

Šmudla

Projekt Muna žije!

Na počátku to trochu představím. Bývalý vojenský areál v oblasti sudet. V průběhu druhé světové války zde byl zřízen zajatecký tábor pro Angličany a následně pro SSSR, kterým se inspirovala naše úniková hra – více na:

<https://www.hithit.com/cs/project/3296/muna-zije>.

Německé obyvatelstvo žijící v Sudetech odsud bylo ve vlacích transportováno do Německa po ukončení války. (Museli tu nechat dost peněz, majetku. Deportovací normy byly ukrutně přísné, nemluvě o ukrutně nepřístupně závistivých a našťavaných Čechách. Ne všichni Němci byli s Hitlerem a někteří si tu ty peníze docela těžce odpracovali).

Ale pojďme dále. Když dnes člověk nějakou “bránou” vjede do areálu, přivítají ho různě stojící i nestojící (skoro)budovy postavené většinou až po 2. sv. válce, kdy se areál stal shromaždištěm trofejních nálezů z války, jak po Němcích, tak spojencích.

Později tu byla základna pro agenty jdoucí do Řecka – ano cvičili je tu, taky nějakí orgáni, a pak armáda. Ovšem největší rouškou tajemství je opředena historie během takzvané studené války. Vojenský Útvar 8189 (krycí číslo spojené s Mikulovickou Munou), je spojený jednak se sovětskou armádou a taky s jadernými zbraněmi.

Koho to zajímá více, čti na

www.fortifikace.net/pov_nezar_ms_mikulovice.html

Když to jen stručně přiblížím v noci zde v režimu nejvyššího utajení probíhalo něco, o čem věděli jen vyvolení, kteří byli pod velmi přísným drobnohledem SSSR (taky byli chráněni). Zadní branou přijížděla nejspíše z nedalekých vojenských pevností, které jsou dodnes částečně nebo úplně v moci armady, modrá civilní Tatra, a pokud Tě zajímá co de dělo dále mrkni na kousek nahoru.

Je to taky nejspíše důvod proč byla každých 200 metrů po obvodu telefonní budka odkud se hlásila hlídka plnicí úkoly ostrahy v průběhu noci, jinak žiletkový ostnatý drat ve spoluprací s vysokonapětovým el. ohradníkem je taky docela silná ostraha.

Poté co přišel převrat, začalo vojáků pomalu ubývat. Až nakonec v roce 2005 odešli úplně. Pak to tu bylo taký divoký – prostě, když někdo stavěl domek a chybělo mu cokoliv od střechy až po jeden trámek, tak si to tu koupil v noci zdarma.

Dnes už tu není zase taková divočina, je tu nějaká stezka Munou, která Tě provede stručně areálem.

Nebo Tě milerádi provedeme my.

<https://www.hithit.com/cs/project/3296/muna-zije/chooseReward/rewardId/28533/amount/180.00>

Na podzim loňského roku jsme tadyhle tu krásu objevili. Některé objekty jsou ještě v zachovalém stavu (ale zase spousta už má sotva obvodový zdívo).

Chceme udělat takový malý muzeum jen tohoto areálu, kde historie je, soudě dle článků, nejen pro mě dosti zajímavá.

Ale nejen to, chce to sem přitáhnout lidi, aby si tu mohli taky zaspotovat a užít trochu zábavy. Aby to tu ožilo.

A do budoucna tu pořádat i další akce, umožnit sem lidem jezdit. Příroda je tu v moc pěkném stavu, narazit na lišku nebo srnčí není problém.

Myslím, že nejlepší možností, jak hlavně mladší lidi seznámit s historií, je nějaká forma zábavně-naučného programu, aktuálně začínáme s Únikovkou a do budoucna plánujeme přidat i další věci s touhle historicky-naučnou tematikou 😊

Budeme moc rádi, když nás podpoříš jakkoliv, zpráva, like, sdílení, ale i těch kulatých nesmyslů si nesmírně vážíme. V případě dotazů, nápadů, nebo zájmu nás podpořit mi můžeš napsat. 😊

Ben

Roverský program á-la Dýšek

First part

Roverský program se vesměs motá okolo roverského hesla Sloužím, ale co to ve skutečnosti je? Abych byl upřímný, je to opravdu hodně věcí. Potěšila vás tato odpověď? Tak teď už trochu k věci. V tomto článku se zevrubně podíváme na pravou, nefalšovanou, roverskou výzvu.

Slovem výzva nemám na mysli vyzvání někoho na souboj, ale překlad z anglického challenge, v čemž vidím malilinkatý rozdíl, ale pokud výzvu budeme chápat jako vyzvání sebe na souboj se svojí leností, pohodlností, nezájmem, prostě sebou samým, můžeme tento rozdíl zanedbat.

Tak co to vlastně je? Já bych to po technicku nazval souborem přesně definovaných, časově omezených úkolů, sloužících ke zlepšení fyzického, motorického, mentálního, (další „odborné“ názvy) stavu zadavatele.

Tím, kdo výzvu zadává čili zadavatelem, může být jedině ten, kdo ji bude plnit, v jakémkoliv jiném případě je to pro dotyčného pouze jakýsi úkol, který mu někdo nakázal. Uvedu to na příkladu. Jsem přihlášený do, nazvěme to soutěží, skautského borce a tam máme jako jednu z možností za co můžeme dostat body, vydržet den bez sladkého. Toto je pro mě jenom jakýsi úkol, protože člověka, který je schopný vydržet celý tábor bez nějaké sladkosti, a když je na oběd rýža na sladko, tak nejíst vůbec, nemůže tento úkol nikam dál posunout. Stejně tak by

to bylo s úkolem, ve kterém bych se neshlédl a dělal bych ho pouze z toho důvodu, že musím. Třeba úkol do školy je perfektní příklad. Výzvou by pro mě v tomto případě bylo třeba udělat tento a všeobecně všechny úkoly s třeba dvoudenním předstihem. To by byla panečku výzva.

A pár slov na závěr. Stanovujte si výzvy, já třeba každý den cvičím a už přeperu spolužáka, který je o dvacet kilo těžší.

Inspiraci pro výzvy najdete na:

<https://rovernet.cz/projekty-a-vyzvy/vyzvy>

P. S.: Pereme se jenom tak na oko, protože jsme rozumní.

Dýšek

Nadcházející akce:

Roverské akce

Valný sněm Junáka 24. – 26. března

Probíhá ve Velkém Meziříčí. Dávám ho sem hlavně z informativních důvodů, ať o něm alespoň víte.

Výstup na Ivančenu 22. dubna

Tradiční skautská akce výstupu ke skautské mohyle na Ivančenu. Všichni zájemci nechť se do velikonoce přihlásí u Dýška.

7000 dní SRKu 19. – 21. května

Proběhne v Ratíškovcích a půjde o velké setkání minulých i současných členů SRKu. Přihlašování probíhá pomocí pohledů zaslaných Dýškovi.

Kořeny 26. – 28. května

Poslední Kořeny tohoto školního roku již oznámily své datum, ovšem téma stále zůstává zahaleno tajemstvím.

Pro ty, kteří mají s touto akcí již zkušenosti je akce nezbytností, pro ostatní skvělou příležitostí.

Zamyšlení na závěr:

Diskuse o krojích

V celém Junáku se v posledních měsících rozhořela debata o smyslu a vzhledu skautského kroje.

Na jedné straně stojí konzervativnější kruhy, které se snaží o udržení současného stylu nošení kroje, případně jeho zpřísnění (jednotné kalhoty, nošení košile v kalhotách...).

Argumentují tím, že kroj by měl být slavnostním oděvem, který má být nošen důstojně, aby v něm dali skauti najevo jistou sounáležitost a jednotnost.

Na druhé straně stojí liberálnější lidé, kteří se naopak snaží zmírnit pravidla krojové upravenosti, zvolnit pravidla umístění nášivek, přidání neformálnějších částí (např.: kšiltovky), či celkově o zavedení větší svobody ve vzhledu kroje jako takovém.

Tito předkládají důvody založené hlavně na vysokých cenách krojových částí, na tom, že skauti by měli mít v kroji větší možnost sebevyjádření, či na tom, že větší volnost ve vzhledu kroje by jej učinila pro mnohé atraktivnějším.

Obě skupiny mají své argumenty a obě přinášejí různé pohledy do této problematiky.

A co myslíte vy? Měly by kroje zůstat stejné? Měla by se ústrojná pravidla zpřísnit? Či by naopak krojová upravenost měla být mírnější či naprosto svobodná?

Zasílejte své názory na email roverníčku radio1@skaut.cz a tyto se téměř jistě objeví v příštím vydání.

Váš

Rádio

Na další číslo se můžete těšit
již

21. 6. 2017

<http://rovernicek.skautkyjov.cz/>

Své příspěvky můžete posílat
na e-mail roverníčku

radio1@skaut.cz

Rádio 2017